

δασοπονία ἡ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α σ ο π ό ν ο ς.

Ἡ πρακτικὴ ἀσκήσις τῆς δ α σ ο λ ο γ ί α ς, τὸ ὅπ. βλ.

δασοπόνος ὁ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α σ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - π ό ν ο ς.

Ὁ ἐπιστημονικῶς καὶ πρακτικῶς ἀσκῶν τὴν δ α σ ο λ ο γ ί α ν, τὸ ὅπ. βλ.

δασοπυροσβέστης ὁ, λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α σ ο ς καὶ π υ ρ ο σ β έ σ τ η ς.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἰδικὸν πυροσβεστικὸν σῶμα τὸ ἀσχο-
λούμενον μετὰ τὴν κατάσβεσιν καὶ τὴν προστασίαν τοῦ δάσους
ἀπὸ πυρκαϊάς.

δάσος τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Μαντζούκ. Τραπ. κ.ά.) δάσος
Ἄνδρ. Εὐβ. (Ἄκρ. Κονίστρ.) Ἰκαρ. Κρήτ. (Ἀνατολ. Ἡράκλ.
Κριτσ. Λασιθ. Ρέθυμν. Σέλιν. Σητ. κ.ά.) Κύθηρ. Πελοπν.
(Σκορτσιν. Τριφυλ.) Σάμ. Τήν.—Κ. Κρυστάλλ., Ἔργ. 2,60
δάσους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. δάσων Εὐβ. (Ἄκρ.) Μακεδ. Σάμ.
δάσι Ἀμοργ. Ἰων. (Σμύρν.) Τσακων. (Μέλαν. Καστάν.
Πραστ.) δάσε Τσακων. (Καστάν. Σαπουνακ.) δάσο Ἀπουλ.
(Καλημ.) τάσο Ἀπουλ. (Μαρτ.) δάσος ὁ, Ἡπ. (Ἰωάνν.)
Πελοπν. (Κόκκιν. Οἶν.)—Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν. 3,6 Πληθ.
δάσα Ἰος Κρήτ.—Σ. Πασαγιάνν. εἰς Τέχν. 1 (1900), 142
Κ. Θεοτόκ., Βιργιλ. Γεωργ., 19 δάσια Θάσ. Θράκ. Μακεδ.
(Βόιον κ.ά.)—Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 87 Α. Ἐφταλ., Μα-
ζώχτρ., 260—Νουμάς, 228,3 δάση Ἀπουλ. (Καλημ.) δά-
σητα Κρήτ. κ.ά.—Γ. Ψυχάρ., Ταξιδ.³, 63.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. δ α σ ο ς. Ὁ τύπ. δ α σ ο καὶ Βυ-
ζαντ. Πβ. καὶ Δουκ. εἰς τὴν λ. δ α σ σ ο. Ὁ τύπ. δ α-
σ ο ς ὁ ἤδη Βυζαντ., βλ. Ἀγαπίου, Γεωπον., 39 «μάζωξε
ἀπὸ τὸν δάσον ἄγρια μοῦσκα». Ὁ τύπ. δάσι καὶ Βυζαντ.
βλ. Γ. Αἰτωλ., Μῦθ. εἰς Δελτ. Ἱστορ. Ἐθνολ. Ἐταιρ., 5
(1900), 28 «Ἐκ' ἡῶρε κίχλα, πού τονε μέσα εἰς ἓνα δάσι |
κ' ἔστησε τὴν παγίδα τοῦ τὴν κίχλα νὰ πιάσῃ». Ὁ πληθ.
δ α σ η τ α ἤδη Βυζαντ. βλ. Διήγ. παιδιόφρ., στ. 104 (ἐκδ.
Wagner, σ. 144) «νὰ εἶδες καὶ τὰ δάσητα, νὰ εἶδες καὶ
τὰς λαγκάδας» καὶ Ἐξήγ. Ἱμπερ., στ. 588 (ἐκδ. E. Le-
grand, Biblioth. 1,304) «καὶ δάσητα καὶ πετρωτά, λιβάδι
με καλάμια». Βλ. καὶ Ἐμμ. Κριαρᾶ, Λεξ. Μεσν.

Ἐκτασις γῆς κεκαλυμμένη ὑπὸ δένδρων, συνήθως ἀγρίων
κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. κ.ά.) Πόντ. (Μαντζούκ.
Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Καστάν. Μέλαν. Πραστ. Σαπουνακ.):
Βάλανε φωτιά 'ς τὸ δάσος καὶ καίγεται. Πῆρε φωτιά τὸ
δάσος. Κατακόψανε τὸ δάσος. Κόβουν ξύλα 'ς τὸ δάσος.
Μεγάλο δάσος ἀπὸ ἔλατα - πεῦκα - κουκουναριές - λεμο-
νιές κοιν. Ἐκαὶ κάρβουνα 'ς τὸ δάσο Κρήτ. (Σέλιν.) Ἡ
δάφνη εἶναι καταραμένη ἀπὸ τὸ Χριστό, γιατί ἐδιάβηκε 'ς
τὸ δάσος κ' ἐκρύβηκε κ' ἐφρυγάνισε ἡ δάφνη καὶ τὸν ἐπρό-
δωσε (ἐφρυγάνισε = σείουσα ἔτριψε τὰ φύλλα τῆς ἐκ παραδ.)
Κέρκ. (Κασσιόπ.) Οὐ δρόμους πιρνάει μέσ' ἀπ' τοῦ δάσους
Στερελλ. (Καρπεν.) Τοῦ κρύου τοῦ στέγνουσι τοῦ δάσους
(ἐξηράνθη ὑπὸ τοῦ ψύχους) Μακεδ. (Βρία). Εἶναι 'κειδιὰ πό-
τα ὅξω 'ς τὰ δάση (πότα = κᾶπου) Κύθηρ. Τὸν ξικίῃ'σαν
νὰ τὸν πᾶν νὰ τὸν ἱκτιλέσουν ἔξου 'ς τὰ δάσια Μακεδ.
(Βόιον). Ἐνας μέγας δάσος Πελοπν. (Κόκκιν.) Γυρίζει ἡ
κοπέλα, κοιτάζει, ὅλο 'ρημνιά καὶ δάσος (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ.
(Μαργαρίτ.) Ὁ γέρος ἐφρυγε τὸ πρῶτ', ἐβάδιζε καὶ ἔπесе σ'
ἓνα δάσος μέσα καὶ δὲν ἤξερε ποῦ νὰ βαδίσῃ Πελοπν. (Πι-

λάλ.) Καβάλ-λα 'ς τ' ἄλσα ἐπέριναβ βουνὰ τῶν λαγκάδια
τῶν δάση Χίος (Πισπιλ.) Γινήκανε τσαὶ πήρτανε 'ς ἓνα δά-
σο νὰ μὴτ τοῦ βρήκῃ τίς πω Καλημ. Πᾶμε 'ς τὸ δάσο
νὰ νώσωμε βελάνια (νὰ νώσωμε = νὰ μαζέψωμε) αὐτόθ.
Τερεῖ 'ς ἓναν δάσος ἀπέσ' 'ς σὴν μέσην φωτίαν (τερεῖ =
βλέπει ἐκ παραμυθ.) Τραπ. Ἐκί ἓνα δάσι με πρεσσοὶ
ἄραϊλε (ἦταν ἓνα δάσος με πολλὰς τρύπες) Μέλαν. Ἀξα-
φνα πετεμεταί μέσ' ἀπὸ τὰ δάσητα ἓνας δράκος Γ. Ψυχάρ.,
ἐνθ' ἄν. Ἀπὸ τὰ δάσα γύρω βγαίνει βαθὺ ἀναβούισμα Σ.
Πασαγιάνν., ἐνθ' ἄν. || Φρ. Παρθένο δάσος (τὸ ἀσύχνα-
στον, ἀπόκεντρον, μηδέποτε ὑλοτομηθὲν δάσος) λόγ. σύν-
θηθ. || Παροιμ. Ψάρια 'ς τὸ γιὰλὸ καὶ πουλλιά 'ς τὸ δά-
σος (ἐπὶ ἀβεβαίῳ) Κρήτ. (Ἡράκλ.) Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ
κακό, ἔβα, παππᾶ, 'ς τὸ δάσος (πρέπει νὰ προφυλάσσεται
τις δι' ἐνδεχόμενον κακὸν) Κρήτ. (Ἐννέα Χωρ.) Τὸ δάσος
ἀπ' τὰ ξύλα του καίγεται (αἰτία τῆς δυσπραγίας τῶν ἀν-
θρώπων εἶναι συνήθως τὰ ἴδια αὐτῶν σφάλματα) I. Βενιζέλ.,
Παροιμ.² 303, 264. Τὸ βλάχο τὸν πῆγαιναν νὰ τὸν κἀνονν
βασιλιά καὶ ζήλεψε τὸ δάσος νὰ τὸ κἀνη κάρβουνα (δυσκό-
λως ἀποβάλλονται αἱ παλαιαὶ συνήθειαι) Αἴγιν. κ.ά.

Ἀρκον 'ς σὰ ξύλα ἔστειλαν, κ' ἐγρίεφεν τὸ δάσος
(τὴν ἄρκτον ἔστειλαν νὰ κόψῃ ξύλα καὶ ἐξερρίζωσεν τὸ δά-
σος ἐπὶ τῶν ἐπιδεικνυόντων ὑπερβάλλοντα ζῆλον κατὰ τὴν
ἐκτέλεσιν ἐντολῆς) Μαντζούκ. Τραπ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλ-
λαχ. κ.ά. || Γνωμ. Οὐ κόσμους εἶναι δάσους, λοιοῦ-λοιοῦ
κλαριά (ἐπὶ τῆς ἀνομοιότητος τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους)
Εὐβ. (Ἄκρ. Στρόπον.) || Ἄσμ.

Κλαίω καὶ κλαῖνε τὰ βουνά, μοιρολογοῦν τὰ δάση,
κλαίω καὶ τὸ παιδάκι μου τί ἔχει νὰ περάσῃ
Ψαρ.

Κοιμᾶτ' ὁ ν-ῆλιος 'ς τὰ βουνά κ' ἡ πέριξ 'ς τὰ δάση
κοιμᾶται καὶ ὁ γιόκας μου, τὸν ὕπνο νὰ χορτάσῃ
(βαυκάλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὁμορφη πού 'ν ἡ λευτεριά σὰ δὸ πουλλί 'ς τὰ δάση,
κι ὅπως γυρεύγει παρρεῖα, ἃς ἀρωτᾷ νὰ μάθῃ
αὐτόθ.

Ἄν κάμω ἄχ, κάνει σεισμό, γελῶ καὶ κάνει στάση,
ἀναστενάξω, καίγονται ὄρη, βουνὰ καὶ δάση
Πελοπν. (Σκουτάρ.)

Κλαίω, δὲν ἔχω μερωμό, σὰ δὸ πουλλί 'ς τὸ δάσο,
τὲς τόσες νοστιμάδες σου καὶ πῶς νὰ τὲς ξεχάσω;
Σάμ.

Κλαίω, δὲν ἔχω βλιὸ ἀρνεμό, σὰ δὸ πουλλί 'ς τὰ δάση,
ἀπὸ τοῦ 'κοφα δὰ φτερά καὶ δὲ βορ' ἂ πετάξῃ
(ἀρνεμός = εἰρηνευμός, ἡσυχία) Κρήτ.

Παιδιά, κ' εἰδὰ 'ναι ἡ καταχνιά καὶ τούτ' ἡ κατσιφάρα,
καὶ γιὰ 'δα φεύγον δὰ πουλλιά κι ἀνατριχοῦ τὰ δάσα;
αὐτόθ.

Θὰ πάρω θέλω τὰ βουνά, νὰ κλαίω δάσι δάσι,
ἴσως μ' ἀκούσουν δὰ θεριά κ' ἔρτουν γιὰ νὰ με φᾶσι
Ἀμοργ. || Ποιήμ.

Ἐτσι χάμου εἰς τὴν πεδιάδα | μέσ' 'ς τὸ δάσος τὸ πυκνὸ
ὅταν στέλνῃ μὴν ἀχνάδα | μισοφέγγαρο χλομὸ
Δ. Σολωμ., 11

Καὶ θε νὰ ἰδῇς

τὰ δάσα νὰ κινοῦνται μετὰ τὸν καθάριο τὸ βοριά
Κ. Θεοτόκ., ἐνθ' ἄν.

Πάω 'ς τὰ ὄρη 'ς τὰ βουνά | ποῦ εἶναι καὶ τ' ἄλλα τὰ
πουλλιά,
'ς τὰ ὄρη καὶ 'ς τὰ δάσια | ποῦ εἰν' τὰ ὁμορφα κοράσια



Μ.Λελέκ., ἐνθ' ἄν. Συνών. κ ο υ ρ ί, λ ό γ γ ο ς, ρ ο υ μ ἄ-
ν ι. β) Ἐκτασίς γῆς ἔχουσα πυκνοφυτευμένην βλάστησιν
ἐκ θάμνων ἢ χόρτων ἡμέρων ἢ ἀγρίων Εὐβ. (Ἄκρ.) Κρήτ.
(Ἀνατολ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) κ.ά.: *Κεῖν' δὲ χουράφ'*
ἔμ'νε χέρσον χρόνια τώρα κ' ἔγιναν δάσου τ' ἀγκάθια Ἄκρ.
Τὸ γέννημα ἐγίνη δάσος, θέλει βοτάνισμα Κίτ. Μάν. *Τὸ*
χορτάρι ἐγίνη δάσος αὐτόθι. Οἱ σφάκες κάνουνε δάσο
κάτω 'ς τὸ βοταμὸ Ἀνατολ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἄνδρ. Ζάκ. Κάλυμν. Κρήτ. Κύπρ.
Μακεδ. (Κομάν. Ποντοκώμ. Σπήλ.) Πελοπ. (Καστάν.
Τριφυλ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Τραπ.) καὶ ὑπὸ τοὺς τύπ. *Δάσο*
Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπ. (Τριφυλ. Σιδηρόκ.) Τήν. Δά-
σι Πελοπ. (Κυνουρ.) *Δάσου* Ἄνδρ. (Κόρθ.) *Μαῦρο Δά-*
σο(ς) Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Κίμωλ. Πελοπ. (Μάν. Νύφ.)
Μακρὸν Δάσος Πελοπ. (Πετρίν.) *Μεγάλον Δάσος* Μακεδ.
(Πολύκαστρ.) *Στρογγυλὸ Δάσος* Ζάκ. (Μαρ.) *Χορὸν Δά-*
σος Ἰος Νάξ. (Ἀπόρυνθ.) *Δάσος τῆς Λεύκας* Ἡπ. (Φιλιάτ.)
Δάση τ' Ἀγκαθ-θοῦ Κύπρ. *Πάνω Δάσος* Κάλυμν. *Δάσος*
τοῦ Βαρνοῦντα Μακεδ. (Φλόρ.) *Δάσους τοῦ Μαρκόπουλου*
Ἡπ. (Πράμαντ.)

δασόσπαρμα τό, Πελοπ. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *δ α σ ο σ π έ ρ ν ω*.

Τὸ πυκνῶς ἐσπαρμένον: *Δασόσπαρμα εἶναι τὸ σ'τάρι*.

δασοσπάρτης ὁ, Ζάκ. (Κερ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *δ α σ ο σ π έ ρ ν ω*.

Ὁ σπείρων πυκνά: Γνωμ.

Τοῦ δασοσπάρτη ἡ σπορὰ

ἴσια μὲ τὸ Μάρτη ἔχει χαρὰ

(διότι μετὰ τὸν Μάρτιον ἀραιώνουν αἱ βροχαί, τῶν ὁποίων
ἔχει περισσοτέραν ἀνάγκην ὁ πυκνοσπαρμένος ἀγρός).

δασοσπέρνω Πελοπ. (Ἄρν. Δαιμον. Ζελίν. Λίμπερδ.
Πετρίν. Φλομοχώρ.) δασοσπέρω Λειψ. Μετοχ. δασοσπαρ-
μένος Πελοπ. (Γαργαλ. κ.ά.) Στερελλ. (Δεσφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *δ α σ ι ά*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. *δ α σ ά*,
καὶ τοῦ ρ. *σ π έ ρ ν ω*.

Σπείρω πυκνῶς ἐνθ' ἄν.: *Δασὸν τὸ χωράφι δασοσπείραμε*
φέτος Πελοπ. (Ζελίν.) *Ἔναι τὸ χωράφι δασοσπαρμένο,*
θέλει ἀραίωμα Πελοπ. (Γαργαλ.) *Δασοσπαρμένο χωράφ'*
Στερελλ. (Δεσφ.) Ἀντίθ. μετοχ. *ἀ ρ ι ο σ π α ρ μέ ν ο ς*
(βλ. *ἀ ρ α ι ο σ π α ρ μέ ν ο ς*).

Δασοσπορίτισσα ἡ, Πελοπ. (Ξηροκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *δ α σ ο σ π ο ρ ί τ η ς*, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ
ἐπιθ. *δ α σ ὺ ς* καὶ τοῦ οὐσ. *σ π ο ρ ί τ η ς*. Πβ. *Μ ε σ ο -*
σ π ο ρ ί τ ι σ σ α.

Προσωνυμία τῆς Παναγίας κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Εἰσο-
δίων, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἐργασίαι τῆς σπορᾶς τῶν δημητρια-
κῶν πρέπει νὰ ἔχουν περατωθῇ: *Τὸ καλὸ ζευγάρι ἔπρεπε νὰ*
ῥη τελειώσει τῆς Παναγίας τῆς Δασοσπορίτισσας Ξηροκ.

δασοτόπι τό, Π. Βλαστ. εἰς Ν. Ἔστ. 19 (1935), 48
—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δ α σ ό τ ο π ο ς*.

Δ α σ ό τ ο π ο ς, τὸ ὅπ. βλ.: *Τίγρες εἶχα 'δεῖ 'ς τὰ δασο-*
τόπια τῶν Ἰντιῶν Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.

δασοτοπιὰ ἡ, Λεξ. Βλαστ. 373.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δ α σ ό τ ο π ο ς* διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.

-ι ά. Πβ. *κακοτοπιά*.

Δ α σ ό τ ο π ο ς, τὸ ὅπ. βλ.

δασότοπος ὁ, Σ. Γρανίτσ., Ἀγρια καὶ ἡμερ., 23—Λεξ.
Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *δ ά σ ο ς* καὶ *τ ό π ο ς*.

Τόπος κεκαλυμμένος ὑπὸ δασῶν ἐνθ' ἄν.: *Δασότοποι ἀ-*
πέραγοι Σ. Γρανίτσ., ἐνθ' ἄν.

δασοτριχωμένος ἐπίθ. Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. Πλώρ.,
206 —Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *δ α σ ο τ ρ ι χ ώ ν ω*

Ὁ ἔχων πυκνὸν τρίχωμα, ἰδίως εἰς τὸ σῶμα ἐνθ' ἄν.

δασούλα ἡ, Μακεδ. (Βόιον)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δ ά σ ο ς* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὑ λ α.

Μικρὰ συστάς δένδρων ἢ θάμνων: Ἄσμ.

Ἔ τὸ Γράμμο, 'ς τὰ ψηλὰ βουνὰ τὰ κοινοφανταριασμένα
ἐκεῖ, μαννούλα μ', κείτομαι σὲ μιὰ μικρὴ δασούλα.

δασόφιλος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δ ά σ ο ς* καὶ τοῦ ἐπιθ. *φ ί λ ο ς*.

Ὁ ἀγαπῶν τὰ δάση.

δασοφορῶ Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 134.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δ ά σ ο ς* καὶ τοῦ ρ. *φ ο ρ ῶ*.

Καλύπτομαι ὑπὸ δασῶν: *Μποροῦσε κάμμιὰ μέρα τὸ βου-*
νὸ νὰ δασοφορεθῇ κι ὁ βράχος ὁ στεριεμένος νὰ λουλουδο-
πλουτίσῃ.

δασοφρύδης ἐπίθ. Πελοπ. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *δ α σ ὺ ς* καὶ τοῦ οὐσ. *φ ρ ὺ δ ι*.

Ὁ ἔχων πυκνὰς ὀφρῦς: *Ῥτοῦν' τὸ παιδί ἀπὸ τὰ τώρανες*
εἶναι ἔτσι δασοφρύδικο, φαντάσου τί θὰ γένη, ὄντας θὰ με-
γαλώσῃ.

δασοφυλαγμένος ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. δασοφυλαγμένου
Ἡπ. (Πράμαντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δ ά σ ο ς* καὶ τῆς μετοχ. *φ υ λ α γ μέ ν ο ς*
τοῦ ρ. *φ υ λ ά γ ω*.

Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., ἐπὶ δασώδους ἐκτάσεως εὐρισκομένης
ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς δασοφυλακῆς ἢ τοῦ δασοφύλακος
ἐνθ' ἄν.: *Μ' ἔστ'λι ἡ μάνα μ' κουθὶ νὰ προνπείσου τὰ γί-*
δια, νὰ μὴ bān' 'ς τοῦ δασοφυλαγμένου (κουθὶ = τρεχά-
λα, τροχάδην' νὰ προνπείσου = ν' ἀναχαιτίσω, νὰ ἐμποδί-
σω) Πράμαντ.

δασοφύλακας ὁ, λογ. κοιν. δασοφύλακας κοιν. βορ.
ἰδιωμ. Θηλ. δασοφυλακῖνα Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *δ ά σ ο ς* καὶ *φ ύ λ α κ α ς*.

Ὁ φύλαξ τῶν δασῶν ἐνθ' ἄν.: *Διωρίστηκε δασοφύλακας.*
Παντρεύτηκε τὸ δασοφύλακα καὶ περνάει μιὰ χαρὰ κοιν.
Τὸν ἐπίασε ὁ δασοφύλακας νὰ κόβῃ πεῦκα καὶ τοῦ 'καμε
μῆνυση Πελοπ. (Κορινθ.) *Τότις σκιαζουμάσταν ἀπ' τοῦ*
δασοφύλακα κι γι' αὐτὸ ἐκουβάμι ἀλάργα, γιὰ νὰ μὴ ἀ-
κουγουμέστι Μακεδ. (Δεσκάτ.) *Νὰ φ'λάισι, πιδί μ', ἀπ' τ'ς*
δασοφυλάκ'ς, γιατί τοῦ παῖρν'νι τοῦ τ'φέξ'! Στερελλ. (Ἀ-
χυρ.) *Κάτι γυφτοχαρτζήδες, πού τοὺς λέγανε τὸν παλιὸ*
καιρό, κάτι ταχτικοὶ δασοφυλάκοι καὶ τέττοι ἤθελαν νὰ μοῦ

